

*Το δίλημμα του κ.
Γεωργιάδη. Φανατισμός +
ημιμάθεια = πλαστογραφία*

Ιός* - Εφημερίδα των Συντακτών

Αν ήθελε να ξεχωρίσει κανείς μεταξύ των βουλευτών εκείνων που έχει συνδεθεί περισσότερο με το βιβλίο, δεν θα δυσκολευόταν να σκεφτεί τον Αδωνι Γεωργιάδη. Συγγραφέας ο ίδιος, αλλά κυρίως εκδότης, συνοδεύει ακόμα και σήμερα την πολιτική του δράση με τις ιδιότυπες εκπομπές τηλεπωλήσεων εθνωφελών βιβλίων που μεταδίδονται σε πολλά κανάλια και μάλιστα σε όλη την επικράτεια.

Αυτή η δραστηριότητα του κοινοβουλευτικού εκπροσώπου της Νέας Δημοκρατίας μαρτυρά πολλά για τον τρόπο που πολιτεύεται ο ίδιος, για την πραγματική του σχέση με τα γράμματα, τη γλώσσα και τη λογοτεχνία. Μέχρι στιγμής ο κ. Γεωργιάδης έχει συγγράψει τρία βιβλία: έναν κατάλογο αρχαίων ελληνικών νομισμάτων, μία μελέτη για την αποκατάσταση του τρωθέντος ανδρισμού των αρχαίων ημών προγόνων (βλ. Ιός, «Ελλάς, Ελλήνων Ομοφοβικών», «Εφ.Συν.», 21.9.2014) και ένα ιστορικό μυθιστόρημα για την άλωση της Κωνσταντινούπολης.

Με το τελευταίο του αυτό βιβλίο ο κ. Γεωργιάδης διεκδικεί μία θέση στην παράδοση των λογοτεχνών-εθνοσωτήρων της ελληνικής συντηρητικής παράταξης, δίπλα στον προδικτατορικό αποστάτη Αθανασιάδη Νόβα, που δοξάστηκε με το περίφημο ποίημα «γαργάλατα», και τον μεταπολιτευτικό υπουργό Δημόσιας Τάξης Αναστάσιο Μπάλκο, που είχε μπλέξει με τα ερωτικά δίκτυα κατασκόπων της Τασκένδης. Για την ακρίβεια ο Αδωνις τούς ξεπερνά, γιατί δεν μπαίνει καν στον κόπο να γράψει κάτι δικό του. Παίρνει ένα έτοιμο μυθιστόρημα, γραμμένο από έναν Αγγλο στα μέσα του 19ου αιώνα. Ακόμα και τη μετάφραση έτοιμη την παίρνει από άλλον. Και το χειρότερο: βάζει το χεράκι του και προσθέτει ή αφαιρεί ό,τι του καπνίσει, μόνο και μόνο για να προσαρμόσει το κείμενο στις δικές του εθνοπατριωτικές εμμονές. Και όλα αυτά, αποκρύβοντας το όνομα τόσο του συγγραφέα όσο και του πραγματικού μεταφραστή. Πρόκειται για ένα βιβλίο-ντροπή!

Το αμάρτημα της μητρός του

Στο επίσημο βιογραφικό του ο κ. Γεωργιάδης παρουσιάζει ως εξής το βιβλίο που εξετάζουμε: «Το τελευταίο μου προσωπικό βιβλίο είναι ένα ιστορικό μυθιστόρημα, γύρω από την Άλωση

της Κωνσταντινουπόλεως, με τίτλο “Θεοδώρα Φραντζή: η Αλωσις”. Βρίσκεται στην τρίτη επανέκδοση». Και μπεςτ σέλερ λοιπόν το πλαστογράφημα. Ομως ακόμα και εδώ ο κ. Γεωργιάδης κάνει μια μικρή λαθροχειρία. Ο ακριβής τίτλος, όπως φαίνεται στο εξώφυλλο του βιβλίου, περιλαμβάνει και μια γριφώδη φράση: «Εκ του ανωνύμου».

Οπως θα δούμε, αυτός ο «ανώνυμος» έχει και όνομα και επώνυμο. Και η παράλειψή του έχει σημασία. Η εισαγωγή του κ. Γεωργιάδη είναι κι αυτή αινιγματική: «Πριν από αρκετά χρόνια η αείμνηστη μητέρα μου πληροφορήθηκε από έναν πολύ στενό οικογενειακό μας φίλο την ύπαρξη ενός “χαμένου” έως τότε έργου της κόρης του Γεωργίου Φραντζή, συγγραφέως του περιφήμου “Χρονικού”, της Θεοδώρας με θέμα την Αλωση. Με

μεγάλη θέρμη προχώρησε στην έκδοσή του, για να αποδειχθεί όμως λίγο αργότερα και κατόπιν ενδελεχούς φιλολογικής ερεύνης του κ. Χρονοπούλου, ότι σε καμία περίπτωση δεν ήταν αυθεντικό. Το έργο ετιτλοφορείτο “Θεοδώρα Φραντζή: η Πτώσις της Κωνσταντινουπόλεως” και από τον τίτλο προφανώς θεωρήθηκε ως δήθεν έργο της κόρης του Γεωργίου Φραντζή.

»Το έργο αυτό είχε όμως πολλές αρετές και κυρίως μετέφερε με εκπληκτικό τρόπο, αν και με φανερή τάση να μειώσει τους Ελληνες και να εξυψώσει τους Αγγλους, το κλίμα της εποχής της Αλώσεως. Θεώρησα λοιπόν κρίμα να πάει χαμένο και δεδομένου ότι το ιστορικό μυθιστόρημα ως εργαλείο μπορεί να είναι ιδιαιτέρως χρήσιμο, απεφάσισα να το αξιοποιήσω».

Για την πρώτη εκείνη έκδοση της μητέρας του κ. Γεωργιάδη ασχολούμαστε σε διπλανές στήλες. Αλλά σπεύδουμε εξ αρχής να εξηγήσουμε περί τίνος πρόκειται. Το πρωτότυπο έργο δεν είναι ούτε της Θεοδώρας Φραντζή ούτε κανενός «ανωνύμου». Πρόκειται για το μυθιστόρημα του αγγλικανού θεολόγου, ιεροκήρυκα και λογοτέχνη Τζον Μέισον Νιλ (John Mason Neale, 1818-1866), το οποίο εκδόθηκε στο Λονδίνο το 1857 με τίτλο «Theodora Phranza; or, the Fall of Constantinople». Ο ακριβής τίτλος δηλαδή απέκλειε κάθε μπλέξιμο. Η Θεοδώρα Φραντζή ήταν μέρος του τίτλου και όχι βέβαια η συγγραφέας! Πολύ γρήγορα, ήδη το 1860, το μυθιστόρημα μεταφράστηκε στα ελληνικά από τον Χρήστο Α. Παρμενίδη (ψευδώνυμο του Χρήστου Αναστασιάδη, περ. 1820-1869) και από τότε κυκλοφόρησε σε πολλές επανεκδόσεις με το όνομα φυσικά του Αγγλου συγγραφέα, το όνομα του μεταφραστή και τίτλο «Θεοδώρα Φραντζή ή Η πτώσις της Κωνσταντινουπόλεως, υπό του αιδεσίου Ι. [J]. M. Neale». Αντίτυπα από τις εκδόσεις αυτές υπάρχουν σε πολλές ελληνικές βιβλιοθήκες, ενώ με την πρώτη μας αναζήτηση το εντοπίσαμε σε αθηναϊκό παλαιοβιβλιοπωλείο. Το αντίτυπο

αυτό ήδη περιλαμβάνεται στη βιβλιοθήκη του «Ιού».

Μεταγλώττιση - παραποίηση του βιβλίου «Θεοδώρα Φραντζή» από τον κ. Γεωργιάδη

Τα ελληνικά του Αδώνιδος

Μπορεί ο Αδωνις να κρύφτηκε πίσω από την αρχική λαθροχειρία, αλλά κι αυτός επιμένει μέχρι σήμερα ότι ο συγγραφέας είναι... ανώνυμος! Αλλωστε μόνο μ' αυτό τον τρόπο θα ένωθε την άνεση να κατακρεουργήσει το αρχικό κείμενο. Γιατί περί αυτού πρόκειται. Αν συγκρίνει κανείς το τελικό κείμενο που υπογράφει ο Αδωνις με το πρωτότυπο και την αρχική μετάφραση, θα βρεθεί μπροστά σε μια μεγάλη έκπληξη.

Ο κ. Γεωργιάδης έχει παραλάβει τη στρωτή, καλοδουλεμένη, απλή καθαρεύουσα του Παρμενίδη και την έχει «απλοποιήσει» στη δική του καθομιλουμένη. Το αποτέλεσμα είναι μια μικτή γλώσσα που μοιάζει λες και μεταγλώττισε κανείς απλά τις πιο δύσκολες λέξεις. Το αποτέλεσμα είναι σε ορισμένα σημεία για γέλια. Για παράδειγμα, η λέξη «δώμα» (δηλαδή ταράτσα, στο αγγλικό πρωτότυπο «terrace») του Παρμενίδη μεταγλωττίζεται από τον Γεωργιάδη σε «δωμάτιο». Αποτέλεσμα, να διαβάζουμε φράσεις όπως «τα μαρμάρινα δωμάτια των ανακτόρων είχαν γεμίσει από βροχή» (σ. 11) ή «τα μαρμάρινα δωμάτια άστραφταν σαν να ήταν σκεπασμένα με χιόνι» (σ. 18).

Υπάρχουν όμως και χειρότερα. Ο Αδωνις έχει φροντίσει να τονώσει το «ελληνικό χρώμα» της πλοκής. Πρώτα πρώτα έχει εξελληνίσει έναν από τους βασικούς πρωταγωνιστές, τον Richard Burstow (Ριχάρδος Βυρστώ, κατά τη μετάφραση Παρμενίδη), ο οποίος -σύμφωνα με τον Neale- ήταν Βαράγγιος (με πατέρα Αγγλο και μητέρα Τουρκάλα από τη Σμύρνη). Αυτό βέβαια δεν το άντεχε ο πατριωτισμός του Αδώνιδος. Με την ευκολία που γνωρίζουμε μετονόμασε λοιπόν τον Βυρστώ σε Νικηφόρο και μάλιστα αντέστρεψε τον λόγο που επιλέχθηκε αυτός για να βοηθήσει τους πολιορκημένους της Κωνσταντινούπολης. Το πρωτότυπο εμφανίζει τον Φραντζή να λέει ότι εμπιστεύεται περισσότερο τους Βαράγγιους παρά τους Έλληνες, ενώ ο Βυρστώ, χάρη στην τουρκική καταγωγή του, μπορεί να παίζει τον ρόλο του κατάσκοπου υποδυόμενος τον Τούρκο.

Ο Αδωνις τα κάνει σαλάτα: «Δεν είναι Βαράγγιος, είναι Ελλην. Τον πατέρα του τον εσκότωσαν οι Τούρκοι και τους μισεί θανάσιμα. Εύκολα μπορεί να υποκριθεί τον Τούρκο» (σ. 17). Μάλιστα με άλλη προσθήκη δικής του έμπνευσης εμφανίζει τον «Ελληνα» να εξηγεί στον Παλαιολόγο: «Πρέπει να γνωρίζετε ότι οι περισσότεροι άρχοντες των Τούρκων στην πραγματικότητα είναι Ελληνες, οι οποίοι αλλαξοπίστησαν και εγκατέλειψαν την ιερά μας πατρίδα. Η οικογένειά μου αρνήθηκε να αλλαξοπιστήσει και οι ίδιοι μας οι συγγενείς μάς έδιωξαν από εκεί, αφού πρώτα επαλούκωσαν τον πατέρα μου. Τους Τούρκους αλλά και τους προδότες Ελληνες τους μισώ θανάσιμα» (σ. 54).

Γενικά με τα ονόματα δεν τα πάει καλά ο Αδωνις. Τα τοπωνυμία και οι πόλεις που αναφέρονται στο πρωτότυπο έχουν εν μέρει ξεελληνιστεί στην εκδοχή του κ. Γεωργιάδη. Έτσι αναφέρεται η ίδια πόλη αλλού Πύργος αλλού Μπουργκάζ και αλλού Αρτισκός και αλλού Εσκή Μπαμπά. Ακόμα χειρότερο μπλέξιμο γίνεται με το όνομα του προδότη καλόγερου Ιωάσαφ (Joasaph στο πρωτότυπο). Ενώ στο 13ο κεφάλαιο αναφέρεται ως Ιωάσαφ, στο 9ο αναφέρεται πολλές φορές ως Ιωσήφ. Φυσικά πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο. Το ερώτημα είναι μήπως δεν πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο που μεταγλώττισε τα δύο αυτά κεφάλαια από τη μετάφραση του Παρμενίδη.

Και για να μην ξεχάσουμε και τα εντατικά μαθήματα αντισημιτισμού που του έκανε ο δάσκαλός του ο Κώστας Πλεύρης, ο Αδωνις έχει προσθέσει ένα μόνο πρόσωπο στο μυθιστόρημα, έναν Εβραίο σύμβουλο του Σουλτάνου ονόματι Μπαρτόλομιου. Ο Μωάμεθ εμφανίζεται να λέει στον Μπαρτόλομιου: «Είσαι πραγματικά πολύτιμος σύμβουλος. Δεν ξέρω εάν χωρίς τις συμβουλές σου θα βρισκόμουν εδώ τώρα, πολιορκώντας την Πόλι. Θα πρέπει πραγματικά να μισής πολύ τους Ελληνες, αφού με τόσο ζήλο εργάζεσαι για την καταστροφή τους». Και η απάντηση του Εβραίου: «Τους σιχαίνομαι! Κανένας στον κόσμο δεν θα χαρή περισσότερο από εμένα, όταν η Κωνσταντινούπολις θα πέση στα χέρια σου» (σ. 241-2). Ο Μπαρτόλομιου δεν εμφανίζεται πια πια αλλού...

Οι εθνικές προσθήκες

Εκεί που ο Αδωνις δίνει τα ρέστα του ως πλαστογράφος του αγγλικού ιστορικού μυθιστορήματος είναι τα σημεία όπου έχει προσθέσει κάποιες εμβόλιμες φράσεις ή και παραγράφους ολόκληρες με «εθνικά επιχειρήματα» που είναι εντελώς ξένα από την πλοκή του πρωτότυπου.

«Προσοχή να μη στενοχωρήσουμε τους φίλους μας του Τούρκους!» εμφανίζονται να λένε κατά τον Αδωνι οι ανθενωτικοί. «Προσοχή να μη χαλάσουμε τις αγαθές μας σχέσεις, άλλωστε για τη δική μας προστασία από τους εχθρούς μας κτίζουν οι φίλοι μας αυτό το φρούριο και έτσι εμείς πια δεν θα χρειάζεται να ανησυχούμε για την σωτηρία της Πόλεώς μας, αφού αυτή θα μας την εξασφαλίσει ο Μωάμεθ!» (σ. 16).

Σε άλλο σημείο ο ιππότης Εδουάρδος, αρχηγός των Βαραγγίων ή Αγγλων σωματοφυλάκων του Αυτοκράτορα εμφανίζεται να λέει: «Ποτέ δεν μπόρεσα πραγματικά να καταλάβω, Νικηφόρε, πώς εσείς οι Έλληνες καταφέρατε να ευρεθήτε σε αυτήν την δύσκολη θέσι. Οποια πέτρα και να σηκώσω, από κάτω ευρίσκεται ένας από εσάς. Ως προς τις ικανότητες τούς ξεπερνάτε όλους, Βαράγγιους, Τούρκους, Φράγκους, Λατίνους, Αγγλους, Ρώσους και όμως τώρα παλεύετε για την σωτηρία σας, ενώ θα περίμενε κανείς να κυβερνάτε τον κόσμο ολόκληρο, διότι μα την Πίστη μου, και στην μάχη πάλι πρώτοι είσθε!» (σ. 26).

Με άλλη προσθήκη του Αδώνιδος εμφανίζεται ο εκπρόσωπος των Δυτικών να κάνει τη δημόσια αυτοκριτική του: «Στους συμπατριώτες μου πάντοτε υπήρχε μεγάλος φθόνος για την Αυτοκρατορία. Χρόνια ολόκληρα σας θεωρούσαμε ισόθεους και εμείς ήμασταν βουτηγμένοι στη λάσπη και τη φτώχεια» (σ. 41). Και παρακάτω ο Αδωνις προσθέτει: «Αντί σ' αυτές τις κρίσιμες ώρες να υφίσταται η απόλυτος ομοψυχία μεταξύ του λαού [sic], ώστε όλες οι αναγκαίες δυνάμεις του έθνους να είναι έτοιμες να προσφέρουν στον κοινό αγώνα, ο λαός της Πόλεως ασχολείτο με δογματικής φύσεως ζητήματα, όπως το εάν οι άγγελοι ήσαν αρσενικοί ή θηλυκοί» (σ. 183).

Και βέβαια οι Δυτικοί κατά τον Αδωνι προσφέρουν την αρχηγία του στόλου σε Έλληνα: «Πλοίαρχε γνωρίζω καλά ότι σε ολόκληρο τον Κόσμο ουδείς δύναται να συγκριθί με εσάς τους Έλληνες στην τέχνη της Θαλάσσης. Σού εμπιστεύομαι λοιπόν την αρχηγία. Και αν καταφέρης με αυτά τα λίγα πλοία μας να σπάσης τον κλοιό των Τούρκων, τότε ας γνωρίζουν όλοι ες αεί, ότι η Θάλασσα ανήκει στους Έλληνες!» (σ. 219).

Με τις παιδιάστικες αυτές κοινοτοπίες ο Αδωνις φυσικά ευτελίζει το μυθιστόρημα. Αλλά αυτό που προέχει γι' αυτόν είναι η «εθνική διαπαιδαγώγηση». Έτσι, εκτός από τις προσθήκες κάνει και διαγραφές. Δεν θα μπορούσε να ανεχτεί για παράδειγμα την ακόλουθη φράση του πρωτοτύπου: «Ο Κύριλλος ήτον αληθής Έλλην, κατά την χειρίστην σημασίαν της λέξεως. Οσον περισσότερον υβρίζετο και εδέρετο, τόσον πλέον επροσκύνει τον δέροντα αυτόν» (σ. 47 της μετάφρασης Παρμενίδου). Η φράση εξαφανίστηκε!

Η χαμένη τιμή του Παλαιολόγου

Από το νυστέρι του Αδώνιδος δεν γλιτώνει ούτε ο ίδιος ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος. Προκειμένου να περάσει τις δικές του απόψεις για τη Δύση και την Ευρώπη, ο τότε γραμματέας του ΛΑΟΣ έβαλε και στο στόμα του τελευταίου βυζαντινού αυτοκράτορα τα παρακάτω λόγια: «Στις φλέβες μου ρέει το αίμα του Λεωνίδα των Θερμοπυλών, του Μ. Αλεξάνδρου, του Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου, λες να ατιμάσω τη φυλή μου;

[Ξέχνα τη Δύση ιππότη] και συγχώρεσέ με εάν αυτά που θα σου πω, σε θίξουν διότι η γενιά σου από εκεί κρατάει. Μας ξέχασαν ή μάλλον καλλίτερα μας πούλησαν για λίγα εμπορικά ανταλλάγματα. Θα το δης, διότι εγώ θα έχω πεθάνει. Εάν ο Μωάμεθ πάρει την πόλι οι πρώτοι που θα τον συγχαρούν θα είναι οι δήθεν φίλοι μας από την Δύσι. Ολα τα μετρούν με το συμφέρον. Δεν περιμένω πια τίποτε από αυτούς. Δεν το λέω στον Κόσμο, για να μην λιγοψυχήση, όμως αυτή είναι η αλήθεια. Και η ευχή που δίνω στους Ελληνες για το μέλλον είναι να μην τους ξαναεμπιστευθούμε ποτέ! Μόνοι μας θα έπρεπε να μπορούμε να σωθούμε» (σ. 302-3).

Προφανώς ο Αδωνις του 2004 δεν είχε προβλέψει τον Αδωνι του 2014, τον λάτρη του Μνημονίου. Αλλά το χειρότερο είναι η κατακλείδα του μυθιστορήματος. Το πρωτότυπο κλείνει με ένα φανταστικό έγγραφο βάπτισης του Κωνσταντίνου, γιου της Θεοδώρας Φραντζή και του ιππότη Εδουάρδου στην Αγγλία. Για τον κ. Γεωργιάδη αυτό δεν ήταν αρκετό. Και βάζει τη Θεοδώρα να ρωτά τον άντρα της για ποιο λόγο επέλεξε για τον γιο τους ένα ελληνικό όνομα. Κι εκείνος απαντά ως εξής: «Ο αείμνηστος ημών Αυτοκράτωρ μου εκμυστηρεύθη κάτι για τους Δυτικούς. Ντρέπομαι διότι και εγώ τέτοιος είμαι. Μόλις έμαθα ότι την επομένη της Αλώσεως όλοι οι Γενουάτες και οι Βενετοί έσπευσαν να δώσουν τα συγχαρητήριά τους στον Μωάμεθ, τους σιχάθηκα. Θυμήσου πόσες υποσχέσεις μας έδωσαν. Πόσο κορόιδεψαν ή τουλάχιστον έτσι νόμιζαν οι τιποτένιοι τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο. [...] Ο υιός μας θέλω να ξεχάση ότι έχει Δυτικό αίμα, μόνο το ελληνικό μετράει πια για μένα, διότι όχι μόνο στις στιγμές του πλούτου και της ισχύος, αλλά και στις στιγμές της πτώσεως φαίνονται τα χαρίσματα και των ανθρώπων και των λαών. Και εσείς οι Ελληνες πέσατε με αξιοπρέπεια. Πάλι με χρόνους με καιρούς λοιπόν, πάλι δικά σας θα 'ναι. Είμαι βέβαιος γι' αυτό! Μην περιμένετε βοήθεια από εμάς. Μόνοι σας θα απελευθερωθείτε! Μόνοι σας θα τα πάρετε πίσω και θα έρθη ξανά η στιγμή που εμείς οι Δυτικοί θα σας προσκυνήσουμε και πάλι όπως τόσες φορές στο παρελθόν» (σ. 461-2). Προφανώς εδώ ο Αδωνις προφητεύει τον ερχομό της τρόικας...

Για να αποτιμήσει κανείς αυτές τις παρεμβάσεις του Αδώνιδος στο κείμενο του καημένου του Neale πρέπει να συνυπολογίσει ότι καταλαμβάνουν ελάχιστη έκταση, κάτω του 1% του πρωτότυπου. Δεν πρόκειται δηλαδή ούτε καν για μια διασκευή κειμένου, αλλά για πιστή αντιγραφή του, με ορισμένες άτεχνες και άστοχες πινελιές που κακοποιούν το αρχικό μυθιστόρημα προκειμένου να το προσαρμόσουν στη φανατική ημιμάθεια του στενού συνεργάτη των κυρίων Καρατζαφέρη και Σαμαρά. Το αποτέλεσμα είναι μια ακραία φιλολογική απάτη.

Καημένη Εθνική Βιβλιοθήκη

Για γέλια και για κλάματα ο βίαιος «εξελληνισμός» του αγγλικού μυθιστορήματος

Εκείνος που υπογράφει την αρχική παραπλανητική έκδοση του αγγλικού μυθιστορήματος στη σειρά «Βιβλιοθήκη των Ελλήνων» των εκδόσεων Γεωργιάδη ως δήθεν έργου της Θεοδώρας

Φραντζή είναι ο Πάνος Τσίνας, επί χρόνια υπάλληλος της Εθνικής Βιβλιοθήκης. Ο ίδιος αυτοπαρουσιάζεται ως «τ. διευθυντής παρά τη Εθνική Βιβλιοθήκη». Στην πραγματικότητα δεν έφτασε ποτέ στη θέση του διευθυντή, αλλά οπωσδήποτε είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι ένα στέλεχος της Εθνικής Βιβλιοθήκης έπεσε σε παρόμοιο σφάλμα. Θα αρκούσε να έχει διαβάσει κανείς το «Χρονικόν» του ίδιου του Φραντζή για να γνωρίζει ότι το πρόσωπο «Θεοδώρα Φραντζή» είναι ανύπαρκτο. Πρόκειται για πλάσμα της φαντασίας του Τζον Μέισον Νιλ. Ο Φραντζής είχε μόνο μία κόρη που έφερε το όνομα Θάμαρ και πέθανε το 1464, στο σαράι του Σουλτάνου σε ηλικία 16 ετών.

Ο λόγος που ο Τσίνας πέφτει σε παρόμοιο χονδροειδές σφάλμα είναι ότι ο ίδιος υπήρξε ομοϊδεάτης του Αδώνιδος. Ακροδεξιός, αντικομμουνιστής, φιλοχουντικός, συνωμοσιολόγος, αντισημίτης και θιασώτης των «Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών», δεν ήταν δύσκολο να επιχειρήσει τη δική του «ανακάλυψη». Επιπλέον ο Τσίνας είναι αντιχριστιανός και αρχαιολάτρης. Καθώς φαίνεται έπεσε στα χέρια του η μετάφραση του Παρμενίδη, χωρίς εξώφυλλο. Αναγραφόταν δηλαδή μόνο ο τίτλος του κειμένου και όχι ο συγγραφέας και ο μεταφραστής. Το αστείο είναι ότι έκανε «έρευνα» και σε άλλες βιβλιοθήκες ο Τσίνας, βρήκε και το μυθιστόρημα του Neale, αλλά το «επιστημονικό» του συμπέρασμα υπήρξε ότι ο Αγγλος ήταν ο μεταφραστής και το ελληνικό κείμενο ήταν το πρωτότυπο! Τι κι αν το βιβλίο έγραφε καθαρά το αντίθετο;

Φυσικά ακόμα κι αν δεν είναι κανείς ειδικευμένος φιλόλογος, είναι ορατό διά γυμνού οφθαλμού ότι η γλώσσα του Παρμενίδη και η πλοκή του μυθιστορήματος δεν έχουν καμιά σχέση με τη μεσαιωνική γραμματεία. Υπάρχουν μάλιστα ακόμα και αναφορές μέσα στο κείμενο που αναφέρονται στον Φραντζή με τρόπο που επιβεβαιώνεται ότι πρόκειται για κείμενο του 19ου αιώνα.

Αλλά ο Τσίνας δεν καταλάβαινε απ' αυτά. Δημοσίευσε αρχικά ένα απόσπασμα της μετάφρασης Παρμενίδη ως «ντοκουμέντο» σε δικό του βιβλίο («Αιώνος Λήρος», Αθήνα 1981, σ. 128-9), επανέλαβε την «αποκάλυψη» σε νεότερο αυτοβιογραφικό πόνημα («Καϋμένη Ελλάδα!» Αθήνα 1983, σ. 236) και τέλος προχώρησε στην επανέκδοση της μετάφρασης Παρμενίδη στις εκδόσεις Γεωργιάδη το 1990.

Για να μη μείνει αμφιβολία για τον πολιτικό χαρακτήρα όλων αυτών των φιλολογικών αυτοσχεδιασμών, ο Τσίνας φρόντισε στην εισαγωγή του να μας κατατοπίσει: «Στα πλαίσια των επιδιώξεων της ιδρυθείσης κινήσεως υπό τον τίτλον Ελληνική Λαϊκή Πατριωτική Ιδεολογική Συσπείρωσι (Ε.Λ.Π.Ι.Σ.), η οποία σκοπεύει να επαναφέρει εις τον Λαόν την Μεγάλην Ιδέαν, δίνουμε σήμερα στη δημοσιότητα το έργο της Θεοδώρας Φραντζή, ελάχιστα γνωστό,

αν μη παντελώς άγνωστο στην Ελλάδα» (σ. 5).

Απελπισία!

Διαβάστε

► Θεοδώρα Φραντζή, **«Η Πτώσις της Κωνσταντινουπόλεως»** (Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, εκδ. Γεωργιάδη, Αθήνα 1990)

Η πρώτη παραπλανητική απόδοση του αγγλικού μυθιστορήματος για την Αλωση στη Θεοδώρα Φραντζή, διά χειρός Πάνου Τσίνα.

► Αδωνις Γεωργιάδης, **«Εκ του ανωνύμου: Θεοδώρα Φραντζή η Αλωσις»** (εκδ. Γεωργιάδη, Αθήνα 2004)

Το συγγραφικό ατόπημα του ακροδεξιού τηλε-πολιτικού. Κακοποίηση της ιστορίας, της λογοτεχνίας και της λογικής.

Επισκεφτείτε

► John Mason Neale, **«Theodora Phranza; or, the Fall of Constantinople»** (J. Masters, Λονδίνο 1857)

Το αγγλικό πρωτότυπο που κακοποίησε ο Αδωνις.

<http://anglicanhistory.org/neale/phranza/>

► «**Θεοδώρα Φραντζή ή η πτώσις της Κωνσταντινουπόλεως**» (υπό του αιδεσίμου Ι. Μ. Neale, κτλ., μετεφράσθη εκ του αγγλικού υπό Χ. Α. Παρμενίδου, Τύποις Σ. Παυλίδου, Αθήνα 1860).

<http://anemi.lib.uoc.gr/metadata/d/2/d/metadata-70-0000239.tkl>

► «**Θεοδώρα Φραντζή ή η πτώσις της Κωνσταντινουπόλεως**» (αγγλιστί συγγραφέισα υπό του Αιδεσίμου Ι. Μ. Neale, κτλ. μεταφρασθείσα δε υπό Χ.Α. Παρμενίδου, Εν Σμύρνη: Ι. Ε. Μάνος, 1879)

<http://medusa.libver.gr/handle/123456789/5382>

Συντάκτες του Ιου: Τάσος Κωστόπουλος, Αντα Ψαρρά, Δημήτρης Ψαρράς